

Holland 72 Festival

'Soirées musicales'
of
'Rossini en robe
de chambre'

Den Haag, Diligentia
vrijdag 16 juni 1972 - 20.15 uur

Amsterdam, Concertgebouw - Kleine Zaal
zaterdag 17 juni 1972 - 20.15 uur

Het concert van zaterdag 17 juni wordt
rechtstreeks uitgezonden door de NOS (radio)

Programma voor de 'Soirée musicale' op 1 maart 1867 ten huize van Rossini, waar o.a. Adelina Patti zong

R
Soirée du 1 Mars 1867.

PROGRAMME.

1re PARTIE.

- 1: Petite Fanfare à 4 mains.....ROSSINI
Exécutée par l'Auteur et Mre DIEMER
- 2: Duo du "Mariage secret".....CIMAROSA
Mre AGNESI et ZUCCHINI.
- 3: Duo de "la Traviata".....VERDI
Mre A. PATTI, Mre CARDONI.
- 4: Specimen de mon temps.....ROSSINI
Exécuté par Mre PLANTÉ.
- 5: Cavatina "Semiramide".....ROSSINI
Mre A. PATTI.
- 6: Terzetto "Italienne in Algeri".....ROSSINI
Mre CARDONI, AGNESI
et ZUCCHINI.

2de PARTIE.

- 1: Romance del "Ballo in Maschera".....VERDI
Mre DELLE-SEDE.
- 2: Terzetto da "Camera".....COSTA
Mre A. PATTI,
Mre CARDONI et GALVANI.
- 3: Le "Lazzarone" (Paroles de Mre PACINI).....ROSSINI
Mre BARRÉ.
- 4: Ouverture de "Semiramide".....ROSSINI
Mre PLANTÉ.
- 5: "Il Fanciullo Smarrito".....ROSSINI
Mre CARDONI.
- 6: Quartetto "Rigoletto".....VERDI
Mre A. PATTI et LLIANNES,
Mre CARDONI et DELLE-SEDE.

PIANO: Mre PERUZZI

'Soirées musicales' of 'Rossini en robe de chambre'

Barbara Vogel, sopraan
Renato Capecchi, bariton
Felix de Nobel, piano
Nederlands Kamerkoor
(dirigent : Felix de Nobel)

Programma

Gioacchino Rossini
1792-1868

Inno alla pace (bariton en koor)
La promessa (sopraan)
L'ultimo ricordo (bariton)
L'Invito (sopraan)
Recitativo ritmato su versi di Dante
(bariton)
Ave Maria (koor)
Arietta all'antica : Mi lagnerò tacendo
(sopraan)
Mi lagnerò tacendo IIIIII uit
'Musique anodine' (bariton)
Mi lagnerò tacendo III uit
'Musique anodine' (sopraan)
Mi lagnerò tacendo (Sorzico)
(bariton)
Duetto buffo di due gatti
(sopraan en bariton)
La passeggiata (sic) (koor)

Pauze

La notte del Santo Natale
(bas en koor)
La chanson de Zora (sopraan)
Chanson du Bébé (bariton)
Chant funèbre à Meyerbeer (koor)
Ariette villageoise (sopraan)
Le Lazzarone (bariton)
Toast pour le nouvel an (koor)
Un sou (sopraan en bariton)
Canone perpetuo (koor)

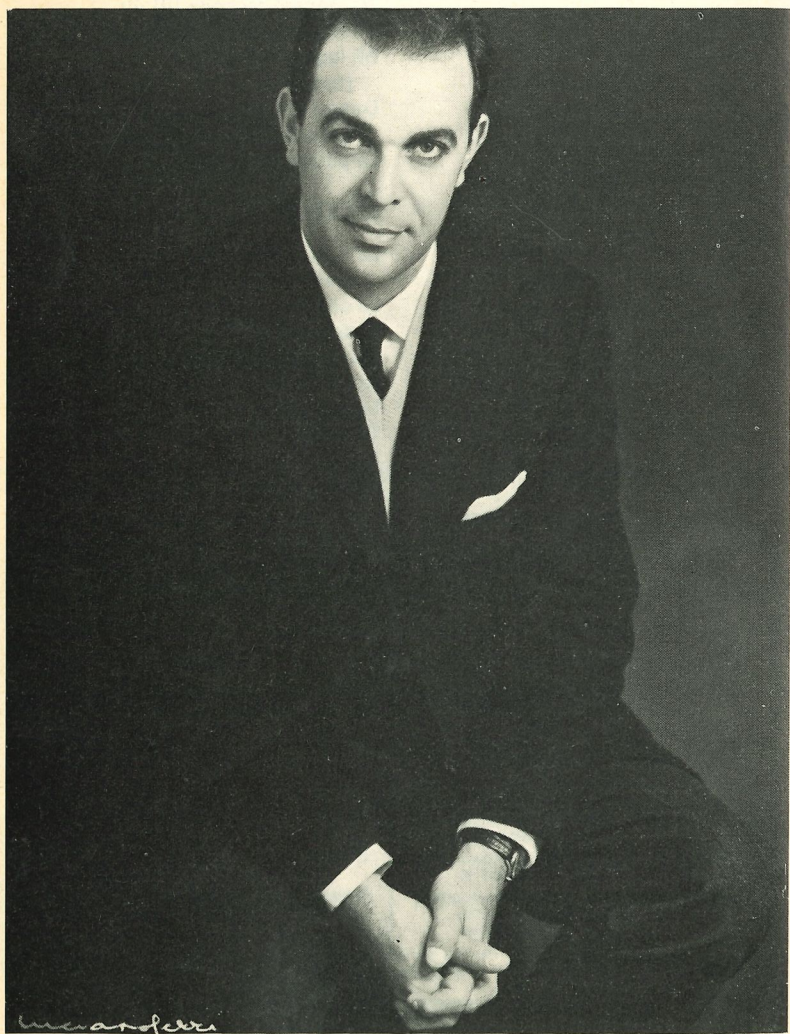
De 'Soirées musicales' of 'Rossini en robe de chambre'

Vasthoudend aan mijn onwrikbaar besluit om niet-uitgegeven Italiaanse muziek te verbreiden, presenteer ik U vanavond Rossini binnenskamers, en robe de chambre...

Een verzameling handschriften van Rossini (186 stuks in totaal), door zijn vrouw Olympe Pélistier Rossini geschonken aan het Liceo Musicale te Pesaro (Rossini's geboorteplaats) en daar bewaard, in het 'Tempietto' (tempeltje). Deze manuscripten werden alle geschreven ná 'Guillaume Tell' (3 augustus 1829), die de afsluiting vormde van Rossini's carrière als operaschrijver; hij was ternauwernood 37 jaar oud, en had het onherroepelijke en onbegrijpelijke besluit genomen om zich terug te trekken. Het theater van gisteren en vandaag kennende en er naar eer en geweten in werkend, komt mij deze beslissing niet onverklaarbaar voor, integendeel. Als ik kon, zou ik hetzelfde doen!

Hoe het ook zij, Max Maria von Weber, zoon van Carl Maria, die de Maestro vroeg naar zijn eenmaal genomen besluit om niet meer voor het theater te schrijven, werd door hem onderbroken: 'Stil', zei hij droevig, met een wenk van zijn hand, 'spreek me dáár niet over. Verder componeer ik voortdurend. Zie je dat kabinet vol met muziek? Dat is allemaal geschreven na Guillaume Tell. Maar ik publiceer niets meer, en ik schrijf 'perchè non posso farne a meno' (omdat ik het niet laten kan)'.

Renato Capecchi

Ziehier dan dit manuscript (hij noemde het ook 'Péchés de vieillesse'), gepresenteerd op een huiselijke manier, zoals genodigden en huisvrienden dit moeten hebben meegemaakt op de 'Soirées musicales', 's zaterdags in huize Rossini, Rue Chaussée d'Antin nr. 2 in Parijs! (Ik noem U enige namen: Meyerbeer, Verdi, Auber, Gounod, Thomas, Saint-Saëns ('maestri'), Liszt, Thalberg, Moscheles, Rubinstein (pianovirtuozen), Mario, Tamburini, Tamberlick, Duprez, Frezzolini, Alboni, Grisi, Patti, Barbara en Carlotta Marchisio (uit het zangergilde), de danseres Taglioni, Alexandre Dumas père, Gustave en Emile Doré, de schilder Delacroix, de Rothschilds, Fould, Pillet-Will, de prinsen Metternich en Poniatowski).

De maestro stelde de 'ordine di programma', het programma, samen dat soms gedrukt werd. Hij liet zich zelden zien in de grand salon en alleen dan om iemand te begeleiden of (in zijn jonge jaren) om zelf te zingen (en dat als tenor). Hij trok nooit een geklede jas of handschoenen aan. Het was Olympe, die de honneurs waarnam. Hij hield zich afzijdig (in een eet- of studeerkamer) met enkele intimi (vaak alleen) en hoorde en merkte alles, als iets hem niet beviel trok hij zich terug in de slaapkamer met de mededeling dat hij zich niet wel voelde. Hij ontving altijd de uitvoerenden, gering in aantal, omdat zij zijn opinie kenden. Zeer veel geest, zeer veel tact, zeer veel omzichtigheid om niet te kwetsen . . . en nooit gemeenheid.

Het is erg moeilijk om onder de grote schare componisten er één te vinden waarover meer kwaad gesproken is als mens, dan over Rossini. Het morele beeld dat biografen, romanciers, stukjesschrijvers, van hem gaven is helemaal misvormd. Zij hebben hem beschreven als: charlatan, frivool, ignorant, bijgelovig, verwaand, ijdel, ongevoelig, een harteloze egoïst, jaloers, afgunstig, een vrouwengek, een gulzigaard, alleen zijn eigen belang dienend, gierig, lui, ongelovig, een oude pruik, slinks en behoudzuchtig . . . marxistisch?!

Hier volgen de documenten, onweerlegbare getuigenissen. Laat Rossini's karakter eindelijk waarheidsgetrouw weergegeven worden, met alle verdiensten en tekortkomingen. Genoeg gelezen!

Rossini in enkele citaten:

Rossini aan Ferdinand von Hiller (pianovirtuoos en dirigent):

' . . . wat me het meest verveelt, is dat er te mijnen nadele een oneindige hoeveelheid onware verhalen in omloop wordt gebracht, waarin ik geen fraai figuur sla . . . '

Rossini aan Angelo Catelani (musicus en bibliothecaris van de 'Estense' in Modena):

' . . . biografieën over mij staan vol meer of minder misselijk makende absurditeiten en verzinsels; als ik minder filosofisch van aard was, zou ik er paal en perk aan kunnen stellen . . . '

Richard Wagner in 'Eine Erinnerung an Rossini':

' Rossini maakte op mij de indruk de eerste werkelijk grote en achtenswaardige man te zijn, die ik tot nog toe ontmoet heb in de wereld van de kunst . . . '

Luigi Lablache aan Vincenzo Torelli, Parijs, 10 november 1835:

' . . . ik vond Rossini altijd bereidwillig, altijd geneigd tot het goede . . . '

Abbé Gallet van St.-Roch, Parijs, in 'Le Figaro' van 27 februari 1892:

' . . . op zijn sterfbed antwoordde Rossini mij: Zou ik het Stabat en de Mis hebben kunnen schrijven, als ik geen geloof had gehad? '

Rossini aan Ferdinando Guidicini, Bologna, 12 februari 1851:

' . . . een goed zanger hoeft niet meer te doen dan getrouw de invallen van de componist te vertolken om zijn aandeel naar behoren te vervullen . . . de spelers hoeven op hun beurt alleen maar getrouw uit te voeren wat zij geschreven zien staan . . . '

Laten wij ons zo, in deze geest, vanavond overgeven aan het 'cantar che nell'anima si sente' ('de zang die tot het hart spreekt').

Renato Capecchi

Gioacchino Rossini omstreeks 1860

Inno alla Pace

'Al mio prediletto Pittore e dolcissimo amico Vincenzo Rasori
Firenze 26 luglio 1850.'

È foriera la Pace ai mortali,
d'ogni ben che più s'ama e s'apprezza.
È foriera di lieta ricchezza,
è degl'Inni delizia del cor.
Fuman l'are solenni; la fiamma
rosseggiando nel tempio risplende,
l'ostia abbrucia votive e n'ascende
ai celesti gradito l'odor.

Si rinnovan le danze, i conviti,
giaccion'le armi, la polve, le vela.
Tesse Aracne fra i dardi la tela
e ne morde la ruggin l'acciar.
Il clangor della tromba non turba
i bei sonni, delizia dei cuori;
si ode sol'fra i banchetti e gli amori
la focosa canzone echeggiar.

Bakchylides (± 505-450 v. Chr.)

Italiaanse vertaling van Giuseppe Arcangeli

De 'Inno alla pace' is in het bezit van barones Faustina De Renzis Sonnino te Florence. Rossini schreef deze hymne om zijn dankbaarheid te betuigen aan de schilder Vincenzo Rasori, van wie hij een schilderij ten geschenke had gekregen. Rossini liet een orkestratie ervan over aan Giovanni Pacini.

Inhoud:

Vrede gaat stervelingen boven wat zij het meest liefhebben, ook boven rijkdom. Het lied van de vrede is een vreugde des harten. Altaren roken, een rode vlam straalt in de tempel, de geur van brandende offergaven stijgt op naar de hemel. Dansen en feestmalen worden hervat, het wapentuig rust, Arachne weeft haar web over de spere en roest vreet aan het staal. Geen trompetgeschal verstoort het lied van de vrede, het vurige gezang weerklinkt temidden van liefde en festijnen.

La promessa

Canzonetta-

Ch'io mai vi possa lasciar d'amare,
no, nol credete, pupille care;
nemmen per gioco v'ingannerò.

Voi sole siete le mie faville,
e voi sarete, care pupille,
il mio bel foco sin ch'io vivrò.

Ch'io mai vi possa etc.

Pietro Metastasio

Uit 'Soirées musicales' (1830-35)

'La promessa' is opgedragen aan Mme. Carmen Aguado. In 1832 verbleef Rossini met de familie Aguado in Zuid-Frankrijk.

Inhoud:

Geloof niet, dat ik ooit zou ophouden jullie te beminnen, geliefde oogappels, zelfs in scherts zal ik jullie niet bedriegen. Jullie gaan mij boven alles, het vuur zonder welk ik niet kan leven.

L'ultimo ricordo

Odi di un uom che muore,
odi l'estremo suon:
questo appassito fiore
ti lascio, Olimpia, in don.

Quanto prezioso ei sia
tu lo conosci appien;
dal dì che fosti mia
te l'involai dal sen.

Premio fu allor d'affetto,
or pegno di dolore:
torni ad ornarti il petto,
questo appassito fior.

Odi di un uom etc.

Uit 'Péchés de vieillesse I – Album per canto italiano'.

'L'ultimo ricordo' is opgedragen aan Olympe Pélissier, Rossini's tweede vrouw.
De tekst is waarschijnlijk van Rossini zelf.

Inhoud:

Luister naar de laatste woorden van een stervend man, ik schenk je deze verwelkte bloem, Olimpia. Je weet ternauwernood hoe kostbaar ze is, op de dag dat je de mijne werd, stal ik je haar uit het hart. Toen was zij een liefdesbetuiging, nu een pand van droefheid. Kom, sier je borst met deze verwelkte bloem.

L'Invito.

Bolero

Vieni, o Ruggiero,
la tua Eloisa
da te divisa
non può restar:
alle mie lacrime
già rispondevi,
vieni, ricevi
il mio pregar.

Vieni, o bell'angelo,
vien, mio diletto,
sovra il mio petto
vieni a posar!
Senti se palpita,
se amor t'invita,
vieni, mia vita,
fammi spirar.

Vieni, bell'angelo etc.

Graaf Carlo Pepoli

Uit 'Soirées musicales' (1830–35)

'L'Invito' is opgedragen aan barones Delmar.

Inhoud:

Kom, Ruggiero, je Eloisa kan niet langer zonder je, je beantwoordde mijn tranen, luister nu naar mijn bede. Vlij je aan mijn borst, geliefde! Hoor hoe mijn hart klopt van verlangen, kom en laat mij herademen.

Recitativo ritmato su versi di Dante (1848)

(Francesca da Rimini: 'Farò come colui che piange e dice.' Inferno V, 127-138)

Noi leggiavamo un giorno per diletto
Di Lancillotto come amor lo strinse:
Soli eravamo e senza alcun sospetto.

Per più fiate gli occhi ci sospinse
Quella lettura, e scolorocci il viso;
Ma solo un punto fu quel che ci vinse.

Quando leggemmo il disiato riso
Esser baciato da cotante amante,
Questi che mai da me non fia diviso,

La bocca mi baciò tutto tremante.
Galeotto fu il libro e chi lo scrisse:
Quel giorno più non vi leggemmo avante.

'Recitativo ritmato' werd in 1848 geschreven voor Lord Vernon's editie van 'Inferno', die in 1865 verscheen. Rossini voorzag deze compositie van de opdracht: 'A Milord Vernon, il suo candido Estimatore, Gioacchino Rossini.'

Vertaling:

Wij lazen op een dag voor ons genoeg
Over Lancelot, hoe de liefde hem dreef;
We waren alleen en zonder enige argwaan.

Vele malen voerde dat lezen
Onze ogen tot elkaar, en deed ons verbleken;
Maar één punt was er, dat ons overwon.

Toen we lazen hoe de geliefde glimlach
Gekust werd door zo grote minnaar,
Kuste deze, die nooit van mij gescheiden zal worden

Mij, geheel bevende, de mond,
Galahad was het boek en die het schreef.
Die dag lazen wij niet verder.

Vertaling: Frederica Bremer,
uit 'Dante, Divina Commedia'
uitgegeven door Wilhelmina Kuenen (Haarlem, 1943)

Ave Maria

'Al diletissimo mio amico Abbate Gordini – Gioacchino Rossini –
Firenze, li 20 marzo 1850.'

Salve, o Vergine Maria,
salve, o Madre, in ciel regina;
sulla terra il guardo inchina,
de'tuoi figli abbi pietà.

Tu di sol tutta vestita,
tu di stelle incoronata,
tu speranza, tu avvocata
del tuo popolo fedel.

Salve, o Vergine Maria etc.

Volgens de grote Rossini-biograaf Giuseppe Radiciotti werd dit 'Ave Maria' (ook wel 'Preghiera alla Vergine' genoemd) opgedragen aan keizerin Eugenia om te bewerkstelligen dat het pensioen dat Rossini's oude vriend, Carafa, prins van Colobrano, ontnomen was, hem weer uitgekeerd werd.

Inhoud:

Wees gegroet, Maagd Maria, hemelse Moeder, richt Uw blik op de aarde, heb erbarmen met Uw kinderen. Gekleed zijt Ge door de zon, gekroond door de sterren, de hoop en voorspraak van Uw trouwe volk.

Arietta all'antica

(dedotta dal 'O salutaris Hostia')

Mi lagnerò tacendo
della mia sorte amara;
ma ch'io non t'ami, o cara,
non lo sperar da me.
Crudel! In che t'offesi?
Farmi penar, perchè?
Mi lagnerò etc.

Pietro Metastasio

uit 'Péchés de vieillesse XI – Miscellanée de musique vocale'

De tekst 'Mi lagnerò tacendo' is ontleend aan Metastasio's opera-libretto 'Siroe' (acte I, scène 1). Rossini maakte honderden verschillende zettingen van deze tekst, waaronder de zes 'petites mélodies' van de 'Musique anodine', die gecomponeerd werden voor de naamdag van Olympe, met de opdracht: 'J'offre ces modestes mélodies à ma chère femme Olimpia comme simple témoignage de reconnaissance pour les soins affectueux, intelligents qu'elle me prodigua dans ma trop longue maladie (opprobre de la faculté). Gioacchino Rossini. Paris, ce 15 avril 1857.'

Inhoud:

Ik kwel mezelf door te zwijgen over mijn bitter lot, maar geloof niet van mij, dat ik je niet liefheb. Waarmee heb ik je gekwetst? Waarom doe je mij verdriet?

Duetto buffo di due gatti

In verband met het 'Kattenduet' vertelt Stendhal in zijn biografie van Rossini de volgende anecdote: In Padua zag Rossini zich gedwongen om iedere nacht om drie uur op de straat een kat te imiteren, teneinde toegelaten te worden in een huis, dat hij vurig begeerde te betreden. Bij het componeren van dit duet speelde de herinnering aan deze situatie kennelijk een grote rol.

Het duet bestaat uit drie korte, in elkaar overgaande onderdeeljes: Adagio, Andante en Allegretto. Het Allegretto is gebaseerd op de regel 'Ah, come mai non senti' uit de cabaletta van Rodrigo's aria 'Che ascolto! ohimè, che dici' uit de opera 'Otello' van Rossini.

De bijzonder genuanceerde tekst van het duet laat zich moeilijk op schrift stellen.

La passeggiata (sic)

Quartettino.

Finchè sereno è il cielo
limpida e cheta l'onda,
voghiam di sponda in sponda,
amor ne guiderà.

Al flutto, all'aura, ai fiori
noi parlerem d'amor
e il palpito del core
per lor risponderà.

Ma ciel! già fischia il vento,
s'increspa la laguna,
presto! rapidi il piè moviam.
ah! no, la luna appare,
vano timor fu solo
in sì ridente suolo
cantiamo, si, cantiam.

Uit 'Péchés de vieillesse I – Album per canto italiano'

'La passeggiata' (sic). De spelling van teksten van Rossini wijkt nogal eens af van de 'algemeen beschaafde'. In een uitgave van brieven van Rossini schrijft Guido Biagi: 'Hij schreef (. . .) in een geheel eigen stijl en spelling.' Van die 'geheel eigen spelling' zijn ook in dit programma enige voorbeelden te vinden, waaronder 'La passeggiata'. De juiste spelling is 'passeggiata'.

Inhoud:

Laten wij, zolang de hemel helder en het water kalm is, van oever tot oever roeien, met liefde als gids. Wij spreken over liefde met water, wind en bloemen, en de klok van ons hart antwoordt voor hen.

Hemel! de wind steekt op, de lagune wordt woelig, laten wij ons snel uit de voeten maken. Ach nee, de maan komt op, onze angst was niet nodig, de aarde lachte in zichzelf. Laten wij zingen.

La notte del Santo Natale (La nuit de Noël)

Pastorale.

- Bas: Tu che a salvarci scendi dal ciel
e ti ricopri dell'uman vel,
sempre pietoso, propizio ognor
a noi la pace dona, o Signor.
- Calme et sans voile descend la nuit,
suivons l'étoile qui nous conduit
là dans la crèche du fils du Seigneur:
sur l'herbe fraîche dort le Sauveur.
- Koor: Or che l'aure, l'onde, i fiori
tutto esulta nel Signore,
anche l'inno del pastore
grato al cielo s'alzerà.
- Humbles pâtres des montagnes,
descendons dans ces campagnes;
nos enfants et nos compagnes,
venez tous, adoramus.
- Bas: Tu che a salvarci scendi dal ciel
e ti ricopri dell'uman vel,
sempre pietoso, propizio ognor
a noi la pace dona, o Signor.
- Calme et sans voile descend la nuit,
suivons l'étoile qui nous conduit.
O peuple, admire ce Dieu mortel;
brûlons la myrre comme à l'autel.
- Koor: Or che l'aure, l'onde, i fiori
tutto esulta nel Signore,
anche l'inno del pastore
grato al cielo s'alzerà,
anche l'inno del pastore,
anche l'inno del pastore
grato al cielo s'alzerà.
- Humbles pâtres des montagnes,
descendons dans les campagnes;
nos enfants et nos compagnes
venez tous, adoremus.
Cet enfant, dans l'humble crèche,
endormi sur l'herbe fraîche;
c'est Jésus: adoremus.
- Or che l'aure, l'onde, i fiori
tutto esulta nel Signor,
or che l'aure, l'onde, i fiori
tutto esulta nel Signor,
anche l'inno del pastor
grato al cielo s'alzerà.
- Le zéphire, qui soupire,
semble dire un chant du ciel.
Les Rois Mages sont venus
rendre hommage à Jésus.
Jour prospère pour nous tous,
en prière, à genoux.
- Bas: Anche l'inno del pastor
grato al cielo s'alzerà.
- Devant Dieu prosternez vous,
peuple et Mages, à genoux.

Uit 'Péchés de vieillesse II – Album français'.

'La notte del Santo Natale' (Kerstnacht) dateert waarschijnlijk uit 1864 en is geschreven voor een Oude man (Un vecchio) en Acht herders (Otto pastori). Er is een Franse en een Italiaanse tekst. (Vanavond zal de Italiaanse versie uitgevoerd worden.)

Inhoud:

Gij, die uit de hemel neerdaalde om ons te redden, in de gestalte van een mens, wees ons genadig en welgezind, en schenk ons vrede.

Nu lucht, water, bloemen, alles, de Heer prijst, zal ook het lied van de dankbare herders opstijgen naar de hemel.

La chanson de Zora (La petite Bohémienne)

Gens de la plaine ou de l'âpre montagne,
je ne sais pas d'où je viens ou je vais.
Je trouve, hélas, même en votre Bretagne,
le temps, la route et le sort bien mauvais :
mais il faut vous plaire,
gagner mon salaire.
Et Zora sourira,
et Zora dansera,
et Zora chantera.

Chaque journée, humble vie est la mienne,
j'entends crier : Allons, tourne à tous vents,
amuse nous, chante et ris, Bohémienne.
Quand pleurer seule est si doux, bien souvent :
mais j'ai Dieu pour père
et Dieu me dit : 'Espère.'
Oui, Zora sourira,
et Zora dansera,
et Zora chantera.

Emile Deschamps

Uit 'Péchés de vieillesse II – Album français'

Chanson du Bébé

Maman, le gros Bébé t'appelle, il a bobo :
tu dis que je suis beau
quand je veux bien faire dodo.
Je veux de confitures,
c'est du bon nanan ;
les groseilles sont mûres,
donne m'en, j'en veux, maman.
Je veux du bon nanan,
j'ai du bobo, maman.
Atchi, atchi, atchi, atchi !
Papa, maman, caca.

Bébé voudrait la chanson du sapeur
dans 'Barbe bleue', un air qui fait bien peur.
Maman, ta voix si douce en chantant ça,
enfoncez Schneider et Thérèse.
Atchi, atchi, atchi, atchi !
Pipi, maman, papa, caca.

Ma bonne en me berçant, m'appelle son bijou,
un diable, un sapajou,
si j'aime mieux faire joujou.
Quand je ne suis pas sage
on me promet le fouet !
Moi je fais du tapage
le moyen réussit bien.
Je veux du bon nanan,
j'ai du bobo, maman.
Atchi, atchi, atchi, atchi !
pipi, maman, papa, caca.

Emilien Pacini

Uit 'Péchés de vieillesse XI – Miscellanée de musique vocale'.

Chant funèbre à Meyerbeer

'Quelques mesures de chant funèbre à mon pauvre ami Meyerbeer.
8 heures du matin. Paris, 6 mai 1864. Paroles de Emilien Pacini.'

Pleure, pleure ! muse sublime.
Pleure un tel fils mis au tombeau.
La gloire touche au noir abîme :
un grand artiste est la victime.
Pleure, pleure ! d'un jour trop beau
s'éteint le flambeau.

O sombre mort ! des fronts les plus célèbres,
ta faux cruelle achève la moisson.
Le lugubre horizon est voilé de ténèbres ;
nos voix n'ont plus que des hymnes funèbres.

Pleure, pleure ! sainte harmonie,
pleure un beau luth silencieux.
L'art est encore à l'agonie ;
mais une palme au ciel bénie
rayonne offerte à l'homme de génie.
Prie, prie ! Vierge Marie,
pour lui dans les cieus.
Requiem.

Uit 'Péchés de vieillesse III — Morceaux réservés'.

Ariette villageoise

Que le jour me dure !
Passé loin de toi,
toute la nature
n'est plus rien pour moi.

Le plus vert bocage,
quand tu n'y viens pas,
n'est qu'un lieu sauvage,
pour moi, sans appas.

Que le jour me dure etc.

Jean-Jacques Rousseau

Uit 'Péchés de vieillesse XI — Miscellanée de musique vocale'.

Le Lazzarone, chansonette de cabaret

'Parlé en se lechant les lèvres.'

Au bord des flots d'azur
que le Vésuve au loin couronne,
dormir sous un ciel pur
c'est le bonheur du Lazzarone.
A d'autres les ennuis,
le vain prestige et la Gloire,
dans ce divin pays
il vaut bien mieux manger et boire.
Doux ciel napolitain

que le Zéphire caresse,
chez toi, quel beau destin,
l'amour, la joie et la paresse.
Pour tous quel beau destin,
se divertir soir et matin.
Aux chants des barcaroles
mêlons les farandoles.
Baisers, amours frivoles,
charmez ce doux loisir,
nos coeurs n'ont plus qu'un seul désir :
à nous toujours le vrai plaisir.
Naples, il faut te chérir,
Naples, te voir et mourir.

Zampognes et pipeaux,
courons danser sous la tonnelle
et rire aux gais propos
de notre ami Polichinelle,
à nous l'amour, le jeu et la gaieté,
que Dieu nous donne,
et puis faisons un vœux à Saint Janvier,
à la Madonne.
Dans ce climat béni
la vie est une fête,
qu'un fin macaroni,
festin des Dieux,
pour nous s'apprête.
Aux chants des barcaroles etc.

Emilien Pacini

Uit 'Péchés de vieillesse II – Album français'.

Toast pour le nouvel an

Ottettino.

En ce jour si doux,
tous au rendez-vous,
nouvel an soit fêté par nous ;
des plaisirs, des chansons,
des cadeaux, des bonbons,
accourez, filles et garçons.
L'amitié, le tendre amour
tour à tour
fêterons de ce beau jour
le retour
aux repas joyeux,
jeunes coeurs, vins vieux,
n'est ce pas le bonheur des cieux ?

Compagnons, à longs traits buvons,
compagnons, épuisons les flacons,
compagnons, trinquons.
Oh Vierge Mère,
sois nous prospère,
garde sur terre
nos fils bénis.

En ce jour si doux,
tous au rendez-vous,
nouvel an soit fêté par nous ;
des plaisirs, des chansons,
des cadeaux, des bonbons,
accourez, filles et garçons.
L'amitié, le tendre amour
tour à tour
fêterons de ce beau jour
le retour
aux repas joyeux,
jeunes coeurs, vins vieux,
n'est ce pas le bonheur des cieux ?
Oui, prouvons tous c'est l'image des cieux.

Tralala, que le champagne écumant, pétillant, mousse, tralala
le vrai bonheur il est là.
Oh ! Vierge !
Tralala, l'heure qui vient fuit déjà, passons la douce, tralala
oui, le bonheur il est là, ah !

En ce jour si doux,
tous au rendez-vous,
nouvel an soit fêté par nous ;
des plaisirs, des chansons,
des cadeaux, des bonbons,
accourez, filles et garçons.
L'amitié, le tendre amour
tour à tour
fêterons de ce beau jour
le retour
aux repas joyeux,
jeunes coeurs, vins vieux,
n'est ce pas le bonheur des cieux ?

C'est pour nous le bonheur des cieux,
compagnons, sans façons
arrachons les bouchons,
épuisons les flacons,
festoyons et trinquons.

Uit 'Péchés de vieillesse II – Album français'

Un Sou (Complainte à deux voix)

Pitié pour la misère
d'un fils et d'un vieux père.
L'ombre éteint leur paupière
et nous errons hélas, sans savoir où.
Donnez leur un sou :
privés de la lumière . . .
Ah ! Donnez leur un sou.

Chrétiens, mes bonnes âmes,
faites la charité.
Passants, messieurs, mesdames,
voyez leur pauvreté . . .
chrétiens, par charité !
Voyez leur pauvreté.
Pour nous jamais l'aurore
n'allume son flambeau ;
le jour, qui vient d'éclorre,
c'est la nuit du tombeau.
Le jour, pour vous si beau,
pour nous c'est le tombeau.
Un sou, un sou, un sou.

Pitié pour la misère etc.

Vous, qui de la nature
admirez la parure,
savez-vous ce qu'endure
l'aveugle ayant bien faim ?
La mort serait moins dure
que cette nuit sans fin !
Mon père se désole,
sa plainte me rend fou.
Pour nous la moindre obole
serait l'or du Pérou !
Un sou, un sou, un sou.

Pitié pour la misère etc.

Un seul ami fidèle
jadis guidait nos pas,
ma voix en vain l'appelle :
Médor n'est plus, hélas !
Du chien, qu'ici je pleure,
achetez le licou ;
c'est notre dernière heure,
je vous le vends : un sou !
Un sou, un sou !

Uit 'Péchés de vieillesse' II – Album français

Canone perpetuo per quattro soprani indicante i modi vocali usati dai Cantori della Pontificia Cappella Sistina

'Da capo, jusqu'à extinction de chaleur naturelle !!!'

Or che s'oscura il ciel
il canto strano udiam de'castrati :
gnau, gnau,
loro canto di maniera
cod, cod, dè,
quest'è il cantare brillante.
Bau, bau,
ecco il canto guerriero.

Inhoud :
Laten wij, nu de hemel duister wordt,
luisteren naar het vreemde zingen der castraten :
gnau, gnau,
zij zingen op deze manier
tok, tok, kè,
dit is het 'briljante' zingen.
Bau, bau.
en nu begint het krijgsgezag.

Barbara Vogel

Felix de Nobel

Het Nederlands Kamerkoor

Barbara Vogel

Barbara Vogel werd geboren in Berlijn en genoot daar haar zangopleiding aan het conservatorium.

Sinds 1965 maakt zij deel uit van het ensemble van de Duitse Opera in Berlijn en trad tevens als gaste op bij verschillende operatheaters in West-Duitsland Frankrijk, Zweden, Portugal en Oostenrijk (de Salzburger Festspiele 1971), Eveneens in 1971 maakte zij haar debuut aan de Scala te Milaan.

Zij gaf gastvoorstellingen met de Berlijnse Opera in Japan, Korea, Finland, Italië en Mexico.

Concerttournees maakte zij naar Parijs, Rio de Janeiro, São Paulo, Montevideo, Buenos Aires (Teatro Colón), Rosario en Santiago de Chile. In Duitsland en België gaf zij liederavonden en verder werkte zij mee aan talrijke televisieprogramma's.

Dit jaar zal zij tijdens het festival in Aix-en-Provence de partij van Zerlina in *Don Giovanni* en de sopraanpartij in de *Krönungsmesse* van Mozart zingen.

Felix de Nobel

Felix de Nobel werd in 1907 in Haarlem geboren. Hij studeerde een jaar bij de pianist en componist Hendrik Andriessen, daarna aan het conservatorium in Amsterdam waar zijn hoofdvak piano was en zijn lerares Martha Autengruber. In 1930 begon hij zijn loopbaan als solo-pianist en begeleider. Sindsdien heeft hij op de internationale concertpodia de meest vermaarde zangers begeleid. Bovendien heeft Felix de Nobel grote naam gemaakt met de concerten en grammofoonopnamen van het door hem opgerichte en geleide Nederlands Kamerkoor.

Nederlands kamerkoor

In 1937 verzamelde Felix de Nobel een aantal beroepsvocalisten om zich heen om een klein koor te vormen dat de cantates van Bach voor de radio zou uitvoeren. Dit koor bleef na de uitzendingen bijeen en bestaat thans uit: 6 sopranen, 5 alten, 4 tenoren en 4 bassen, zangers die ook allen als solist optreden. Het Nederlands Kamerkoor legt zich voornamelijk toe op de a cappella zang, de zang zonder instrumentale begeleiding die in de Lage Landen in de 15e en 16e eeuw tot grote bloei is gekomen. Vele hedendaagse componisten zoals Francis Poulenc, Frank Martin en Henk Badings werden door deze activiteit geïnspireerd tot het schrijven van a cappella muziek, die meermalen aan dirigent en koor werd opgedragen.

Het Nederlands Kamerkoor heeft internationale bekendheid verworven door zijn medewerking aan de grote festivals, de tournees zowel in Europa als in Amerika en de radio-uitzendingen in verscheidene landen.

Leden van het Nederlands kamerkoor

Sopranen

Nel Burbach
Jolanda van Daalen
Fredy Doornik
Coby Frankendaal
Nelly Groenevelt
May Oranje

Alten

Antoinette Blom
Elly Imhoff
Anne Maas
Sibylle Raaphorst
Maria Rondèl

Tenoren

Wim van Gerven
Paul Hameleers
Simon Meerdink
Reinier Schweppe

Bassen

Emile Linssen
Lodewijk Meeuwssen
Otto Ottens
Frans Schouten
Carel Willink